

6. Моташко Т. П. Державні облигації як інструмент мобілізації грошових коштів / Т. П. Моташко // Економіка та держава. – 2010. – № 5.

7. Програма розвитку фондового ринку України на 2015–2017 роки «Європейський вибір – нові можливості для прогресу та зростання» від 14.09.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/NT1039.html.

8. Управління державним боргом: навч. посіб. / [О. О. Прутська, О. А. Сьомченков, Ж. В. Гарбар та ін.]; [за заг. ред. О. О. Прутської]; Київський нац. торг.-екон. ун-т, Вінницький торг.-екон. ін-т. – К.: Центр учбової літератури, 2010. – 214 с.

Мазур В. П., ст. гр. ФСГзм-21
Луцишин О. О., к.е.н., доцент

БАНКІВСЬКЕ КРЕДИТУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

У своїй інвестиційній діяльності підприємства далеко не завжди можуть дотримуватися самофінансування та використовувати винятково власні фінансові ресурси. Тобто, використання зовнішніх джерел фінансування є об'єктивною необхідністю для більшості суб'єктів господарювання. Так, у світовій практиці серед зовнішніх джерел фінансування діяльності підприємств найбільш широко використовуються довгострокові банківські кредити, ресурси, отримані від розміщення цінних паперів на фондовому ринку, іноземні інвестиції.

Дещо особливою формою відтворення основних засобів, фінансування капітальних вкладень є довгострокова оренда майна, тобто передача його у тимчасове користування на умовах платності, строковості та зворотності або викупу, що складає загалом сутність лізингу [1].

При цьому, як вважає відомий фахівець грошово-кредитних відносин О. В. Дзюблюк, вагоме значення у системі зовнішніх джерел фінансового забезпечення інвестиційної діяльності підприємств займає банківське кредитування [2]. Підставою такого висновку є теоретична можливість оформлення кредиту за короткі строки, де розмір залучених коштів також теоретично може бути досить значним та обмежуватися лише дійсними нормативним актами щодо ведення банківської діяльності. Головна проблема такого різновиду фінансування – це прийнятні умови кредитування, головною ознакою яких є вартість за використання залучених коштів таким чином. Тож із цього приводу необхідно звернути увагу на достатньо значні відсотки за позиками банків, у існуючій практиці кредитування виробничих підприємств, та превалюючі короткострокові терміни їх надання. Підтвердженням цього є те, що банківські кредити в інвестиційну діяльність протягом останніх трьох років склали лише 7–9% від загального обсягу наданих кредитів. Вартість же за

користування кредитними ресурсами, зазвичай, зростає відповідно до обсягів та терміну їх залучення (рис. 1), що ускладнює використання банківського кредиту для впровадження інвестиційних рішень.

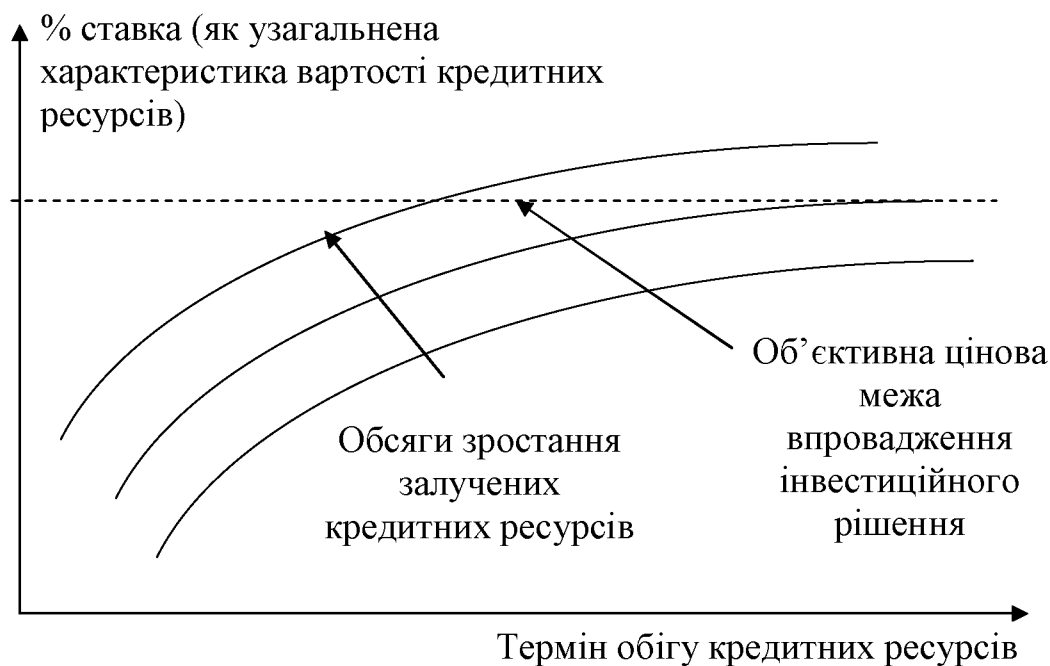

Рис. 1. Взаємозалежність витрат до обсягу та терміну залучених кредитних ресурсів

До цього ж слід також додати, що застосування банківського кредиту як одного з провідних джерел фінансового забезпечення інвестиційних рішень наштовхується на деякі існуючі об'єктивні обмеження. Насамперед, залишається низьким рівень капіталізації українських банків, який стосовно внутрішнього валового продукту не перевищує 15%, тоді як у країнах Центральної та Східної Європи цей показник сягає 40% [3]. Більш того, банки в економічній системі України функціонують переважно як інфраструктурні елементи і не виконують повною мірою капіталотворчі функції, адже в Україні спостерігається економічний парадокс – зі зростанням реальних доходів населення його схильність до заощаджень знижується, а споживчі витрати зростають.

Сприяти активізації залучення та раціональному розміщенню інвестиційних ресурсів, послідовному збільшенню капітальних вкладень, оптимізації структури інвестицій покликаний фондовий ринок. В основі такого висновку знаходиться визначення стосовно того, що цінні папери також слід розглядати у взаємозв'язку з позичковим капіталом, оскільки вони є однією з форм його існування, і рух позичкового капіталу від кредитора до позичальника може відбуватися як у формі позики, так і у формі вкладення у цінні папери.

Водночас, головна функція ринку цінних паперів при первинному розміщенні полягає у мобілізації коштів інвесторів у великий капітал, у перетіканні капіталу з однієї сфери економіки в іншу, котра на момент емісії цінних паперів є найбільш привабливою для інвесторів, забезпечує велику прибутковість вкладень. Вторинний ринок цінних паперів доповнює головну функцію і є ефективним способом міжгалузевого і міжрегіонального перетікання капіталу, при якому акціонерний капітал інвестора набуває грошової форми з метою наступного його вкладення у більш прибутковій сфері свого розміщення. Разом з цим, виходячи із суто теоретичних міркувань, значення та роль цінних паперів, як визначеного джерела інвестиційного фінансування, пов'язана з тим, що більшість цінних паперів відображають рух фінансового капіталу, який взаємозалежний з їх роллю у кругообігу капіталу підприємства та, насамперед, тим, що у міру розвитку продуктивних сил рух цінних паперів відокремлюється від руху реального капіталу, що проявляється у відмінності курсової вартості цінних паперів від вартості реальних активів.

Отже, можна визначити, що первісна економічна спрямованість цінних паперів опосередковується можливістю утворення нових форм підприємницької діяльності, де превалюючим є розширення масштабів виробництва.

Література

1. Денисенко М. Можливості активізації інвестування в сучасних умовах / М. Денисенко // Економіка України. – 2015. – № 1. – С. 28-32.
2. Дзюблюк О. В. Організація грошово-кредитних відносин суспільства в умовах ринкового реформування економіки / О. В. Дзюблюк. – К.: Поліграфкнига, 2000. – 512 с.
3. Васюренко Л. В. Інвестиційна програма: теоретичні узагальнення та прикладний аналіз / Л. В. Васюренко. – Харків: ПП «Яковлева», 2013. – 89 с.

Майборода А. М., ст. гр. ФСГм-21
Спасів Н. Я., к.е.н., доцент

ПОЛІТИКА СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ПІДПРИЄМСТВ

Механізм управління фінансовим потенціалом – це поетапний процес впливу на фінансовий потенціал для збереження його стійкості або переходу з одного стану в інший у відповідності до цілей та мети підприємства. Рівень наявного у підприємства фінансового потенціалу визначається обсягом та якістю накопичених у підприємства фінансових ресурсів. Потенційні можливості підприємства при ефективному використанні фінансових ресурсів визначають стратегічний потенціал підприємства.